

TRUYỆN CỔ TÍCH CHỊ HẰNG

Ngày xưa, nơi ven rừng kia, có một bác tiều phu chuyên đốn những cây tre, bó lại đem ra chợ bán kiếm tiền sinh sống.

Một hôm, bác ngạc nhiên thấy một vòng sáng quanh gốc tre bác vừa đốn. Ghé mắt nhìn, bác thấy một em bé nhỏ xíu bằng ngón tay đang khóc. Mặt em sáng như mặt trăng. Bác tiều phu liền bế đem về nuôi, vì bác không có con cái. Bác đặt tên cho bé là Hằng Nga.

Từ khi nuôi bé Hằng Nga, ngày nào vào rừng kiếm củi, bác cũng nhặt được những đồng tiền vàng văng vãi.

Hằng Nga lớn lên xinh đẹp tuyệt trần. Người nàng sáng láng êm dịu, da trắng như tuyết, mắt đen láy và môi đỏ như trái chín mọng.

Khi Hằng Nga lên 16, không ngày nào không có những chàng trai đem những lễ vật ngọc ngà châu báu đến xin cưới nàng. Nhưng nàng nhất mực từ chối.

Đêm đêm, Hằng Nga xoa tóc nhìn lên trăng, nước mắt trào ra trên đôi má xinh đẹp. Khi bố mẹ hỏi, Hằng Nga trả lời:

– Ngày xưa con là nàng tiên trên trời, có bốn phen trông coi mặt trăng, vì một lỗi lầm, con bị đày xuống trần gian, nhờ bố mẹ nuôi con khôn lớn, on chưa kịp trả thì ngày rằm tháng Tám này một đội lính đến rước con trở lại mặt trăng, nghĩ đến bố mẹ ở lại, con không cầm được nước mắt.

Ông bà nhà quê loan tin ra cho dân làng, người ta tìm cách chống lại lính nhà trời để giữ Hằng Nga ở lại trần gian.

Đúng đêm rằm, khi mọi người đang nhìn lên mặt trăng thì một đám mây kéo đến bao phủ nhà Hằng Nga. Đám lính nhà trời chính là những cô tiên nữ uyển chuyển đi đón Hằng Nga lên kiệu về trời. Mọi người bỡ ngỡ và thương tiếc. Hằng Nga nói với bố mẹ nuôi:

– Bố mẹ đừng buồn, từ nay mỗi khi vào ngày rằm tháng Tám, con sẽ trở lại thăm bố mẹ.

Thế là mọi người sống trong hi vọng chờ ngày Hằng Nga trở lại thăm trần gian.

Thư viện [truyện cổ tích hay nhất](#) sưu tầm